



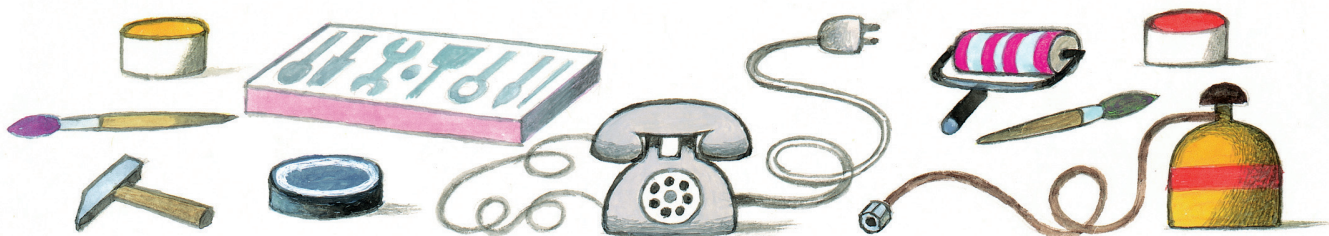


Zatímco se zajíc, krtek a ježek nedočkavě vrtěli v křeslech a hádali, kam je odvedou, ze sousedního domu se ozývalo řezání, ťukání, syčení, vrzání a sem tam bylo slyšet i hlasy.

„Slyšíš?“ šeptal ježek krtkovi.

„Nezdá se ti to divné?“





„Pozor! Ať ti to slunce nepadne!“ – „Musíš tu trávu natáhnout!“ –
„To kapradí víc do zelena. Byl jsi někdy v lese?“ – „Přifoukni ten
smrček...!“ – „Mráčků je pět, jak jste chtěl, mistře!“
Zvířátka naslouchala záhadným útržkům vět. Krtek už to nemohl
vydržet a obrátil se na ředitele, který si něco psal a odškrtával.
„Prosím vás,“ začal nesměle, „chtěli bychom se zeptat...“
„Jen mějte strpení!“ usmál se ředitel. „Čeká vás překvapení!“





„Pomalu, pomalu, ať ty stromky neprasknou!“

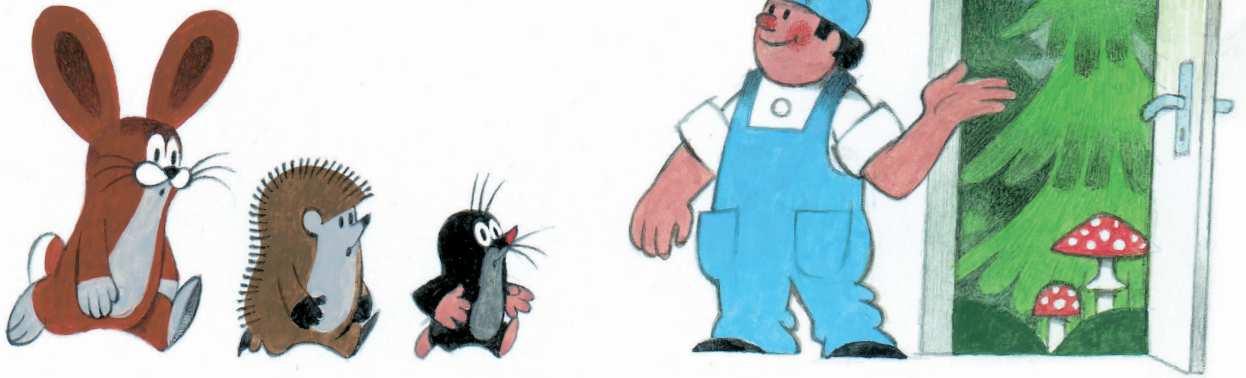


„Přišrouboval jsi ten kámen k jezírku?“





Netrvalo dlouho a pro kamarády si přišel jeden z montérů. Zavedl je až ke dveřím, otevřel je a hlaholil:



„Prosím, vážení, jen vejděte! Dali jsme si záležet, aby vám tu nic nechybělo. Když budete něco potřebovat, zmáčkněte žlutý knoflík... Ode dneška je tohle váš byteček. Přeju hodně štěstí!“

